

Sygn. akt IV KK 253/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 września 2017 r.,

sprawy **M.M. i Ł.W.**

oskarżonych z art. 212 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
prywatnego J.J..**

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego J.J. jest oczywiście
bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Formalnie rzecz biorąc w kasacji podniesiono zarzuty obrazy przepisów
prawa procesowego mającej polegać na naruszeniu dyspozycji: art. 457 § 3 k.p.k.,
art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. oraz art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art.
170 k.p.k. Jednak już analiza ich treści, a także części motywacyjnej tej skargi
kasacyjnej prowadzi do przekonania, że w istocie Autorowi kasacji chodziło o
ponowną próbę podważenia wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i
zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych na tej podstawie jeszcze
przez Sąd I instancji. Argumentacja zaprezentowana w kasacji sprowadza się w
istocie do tworzenia własnego obrazu wydarzeń, bądź odwoływania się wyłącznie

do dowodów, które miałyby wspierać tak stworzoną wersję przebiegu zajścia i przeciwstawienia jej ustaleniom poczynionym przez Sąd. Tymczasem, w świetle obowiązującej regulacji prawnej taki zabieg w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny. Jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie wiarygodności istniejących dowodów, będących oparciem dla dokonanych ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne oraz przeciwstawianie im dowodów bardziej korzystnych. Podejmowanie takich zabiegów w kasacji jest naruszeniem ograniczeń zawartych w przepisie art. 523 k.p.k. i stanowi niczym nieuprawnione dążenie do przekształcenia kontroli nadzwyczajnej – kasacyjnej, w kolejną kontrolę apelacyjną. Na marginesie można jedynie zaznaczyć, że brak jest podstaw do stawiania Sądowi Odwoławczemu zarzutu naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. skoro nie prowadził on postępowania dowodowego. Podobnie rzecz się ma z zarzutem obrazy art. 366 k.p.k., który dotyczy przebiegu rozprawy głównej przed sądem I instancji.

Analiza okoliczności sprawy oraz treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dają podstawę do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w K. uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy. Uczynił to respektując reguły z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy w pełni akceptuje, zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w K., ocenę poszczególnych, podnoszonych w skardze zarzutów, w tym ponowionych w kasacji zarzutów kwestionujących dowód z opinii Laboratorium Informatyki Śledczej, i nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia. Należy nadto zauważyć, że wobec tego, iż uzasadnienie wyroku jest sporządzone po wydaniu i ogłoszeniu wyroku, jego ewentualne wadliwości nigdy nie mogą wpłynąć na treść zapadłego przecież wcześniej wyroku. W kasacji strony zaś należy podnosić zarzuty rażącego naruszenia prawa jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego, który został zaskarżony kasacją.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.